

ב"ה. יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תשנ"א

– תרגום מאידית –

א. בהמשך להציווי בפרשתנו¹ על מצות ביכורים (ווידוי מעשר)² כשמגיעים לארץ ישראל (שבזה "השלים משה לבאר את התורה ולחדש כל המצות אשר צוה אותו ה' כו"³ מה שהתחיל "בעשתי עשר חודש באחד לחודש גו' בעבר הירדן בארץ מואב"⁴) – חוזר משה לדבר אודות כללות הקיום של כל התורה והמצוות והברית ע"ז בין הקב"ה לבני⁵ ("כי כבר השלמתי לך הכל"³ בספר משנה תורה):

"היום⁶ הזה ה' אלקיך מצוך לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך וגו'"; ואח"כ⁷ – "שמור את כל המצוה אשר אנכי מצוה אתכם היום, והי' ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת עליהן את כל דברי התורה הזאת וגו'"; וכן – "הסכת⁸ ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך, ושמעת בקול ה' אלקיך ועשית את מצותיו גו'"; ואח"כ בהמשך הפרשה – מדובר בארוכה אודות "דברי⁹ הברית אשר צוה ה' את משה לכרות את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב", עד לסיום הפרשה ממש¹⁰: "ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אותם למען תשכילו את כל אשר תעשון" [ותוכן זה נמשך גם בפרשיות שלאחרי זה (נצבים, וילך, האזינו ווזאת הברכה),

⁽¹⁾ בתחלתה (כו, א ואילך).

⁽²⁾ שם, יב ואילך.

⁽³⁾ רמב"ן פרשתנו עה"פ היום הזה ה' אלקיך מצוך גו' (שם, טז).

⁽⁴⁾ דברים א, ג. ה.

⁽⁵⁾ ראה ספורנו עה"פ היום הזה גו': היום הזה – שאתה נכנס עמו לברית, הנה ענין הברית הוא שהאֵל ית' מצוך את החוקים והמשפטים לטוב לך ואתה מקבל עליך לשמורם.

⁽⁶⁾ פרשתנו כו, טז.

⁽⁷⁾ כז, א-ג.

⁽⁸⁾ שם, ט"ז.

⁽⁹⁾ כח, טט.

⁽¹⁰⁾ כט, ח.

בהן מדובר (לא על מצוות פרטיות, אלא) אודות הברית על כללות התורה והמצוות וענינים כלליים הקשורים בזה].

כיון שהציווי והברית על כללות התומ"צ בא בהמשך אחד מיד לאחר מצות ביכורים¹¹, יש לומר שישנה שייכות תוכנית ביניהם¹² (כידוע הדיוק בכל עניני התורה, גם בסדר התורה).

ובפרט לפי פירוש רש"י⁶, ש"היום הזה ה' אלקיך מצוך גו' ושמרת ועשית אותם" היא ברכה שבאה בגלל קיום מצות ביכורים האמורה לפני זה¹³ ("בת קול מברכתו הבאת ביכורים היום תשנה לשנה הבאה")¹⁴.

ויתירה מזה: הברית על כללות תומ"צ נאמרה **באותה** פרשה עם מצות ביכורים, **והתחלת** הפרשה היא בענין זה (ביכורים) – שההתחלה (של כל דבר, אפילו בלשון בני אדם, ועאכו"כ בקדושה ותורה) היא הקדמה ויש לה שייכות להמשך הענין.

וצריך להבין מהי השייכות בין מצות ביכורים והברית על קבלת התומ"צ – כל התומ"צ. לכאורה ביכורים היא מצוה פרטית אחת בין כל מצוות התורה, הקשורה עם תנאים והגבלות בזמן במקום באיש ובמין [דוקא בארץ ישראל¹⁵ בזמן שביהמ"ק ה' קיים¹⁶; דוקא משבעת המינים שנשתבחה בהן ארץ ישראל ומן המובחר שבהם¹⁷; דוקא מי שיש לו

⁽¹¹⁾ ראה ספרי ריש פרשתנו: עשה מצוה האמורה בענין (ביכורים) שבשכרה תכנס לארץ. ועפ"ז, קיום הברית על כללות תומ"צ בארץ ישראל הוא בשכר קיום מצות ביכורים. אבל עדיין צריך ביאור בהשייכות ביניהם, כבפנים.

⁽¹²⁾ וענין זה נראה גם ב"מקרא ביכורים" – שההודאה היא על יציאת מצרים כו' – ענינים כלליים השייכים לכל ישראל בכל הדורות – ראה לקמן בפנים סעיף ז.

⁽¹³⁾ וראה לקו"ת ריש פרשתנו (ד"ה היום הזה ה' אלקיך מצוך – מא, רע"ג): "לא כתיב איזה יום משום דהמקרא מחובר לפרשה שלמעלה הימנה שמסיימת ארץ זבת חלב ודבש שקודם שנכנסו לארץ ה' כריתת ברית על קבלת התורה. . . וזהו היום הזה וגו' דהיינו בשעת כניסתן לארץ, ולכן ודבש היום הזה הוי' הוא ראשי תיבות צירוף הוי' אחת שהוא"ו של ודבש שבפרשה ראשונה מחובר למקרא שלמטה הימנה כי הכל ענין אחד" (וראה לקו"ש שבהערה הבאה (ע' 231), שענין זה מתאים עם פרש"י עה"פ, כי ההכרח של רש"י ש"היום הזה גו'" קאי במצות ביכורים הוא (גם) ממה שנאמר לפני זה "ארץ זבת חלב ודבש", שדבש שייך דוקא למצות ביכורים, עי"ש).

⁽¹⁴⁾ נתבאר בלקו"ש ח"ט פ' תבוא (ע' 227 ואילך).

⁽¹⁵⁾ כלים פ"א מ"ו. חולין קלו, א. רמב"ם הל' ביכורים רפ"ב.

⁽¹⁶⁾ ביכורים פ"ב מ"ג. שקלים פ"ח מ"ח. תוספתא שם פ"ג. ספרי פרשתנו כו, ד.

רמב"ם שם.

⁽¹⁷⁾ ביכורים פ"א מ"ג. מ"י. רמב"ם שם ה"ב-ג.

קרקע בארץ ישראל¹⁸, וקרקע משובחת¹⁹; "אין קורין מקרא ביכורים אלא בזמן שמחה מעצרת ועד החג"²⁰; ועוד]. מהי השייכות של זה עם "היום הזה ה' אליקין מצוך גו" – דקאי על כל המצוות, שבהן מחוייבים בני ישראל בכל זמן ובכל מקום, כפרש"י עה"פ⁶: "בכל יום יהיו בעיניך חדשים כאילו בו ביום נצטוית עליהם"²¹.

גם צריך להבין בנוגע לשם הפרשה – "תבוא"²²: דובר פעמים רבות²³ בנוגע לשמות הפרשיות, ששמו של דבר מבטא את תוכן הדבר שנקרא בשם זה. ועפ"ז צריכים הסברה בפרשתנו: "תבוא" פירושו – כניסה (של בני" לארץ ישראל). שלכאורה זהו רק הקדמה והכנה לקיום מצות ביכורים (ושאר המצוות) שצריכים לקיים לאחר ש"תבוא אל הארץ גו"²⁴. ואעפ"כ כל הפרשה – החל מעצם מצות ביכורים, עד גם לברית על כללות כל המצוות שבפרשתנו – נקראת בשם "תבוא", שהוא לא יותר מאשר הכנה והקדמה לקיום המצוות בארץ!

ב. ויובן בהקדים החידוש במצות ביכורים לגבי שאר האופנים בנתינת שבח והודאה לה':

התוכן דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים הוא ההכרה ש"מאתו יתברך הוא יגיע לנו כל הברכות בעולם"²⁵; **ברכת הקב"ה** מביאה ליהודי את שפע התבואות והפירות בשדהו, ולכן הוא נותן להקב"ה "מראשית כל פרי האדמה"²⁶, מהראשונים והמובחרים שבפירות השדה, ומודה להקב"ה (ואינו "כפוי טובה"²⁷) עבור הפירות שבהם בירך אותו הקב"ה

¹⁸ שהרי דוקא הפירות הגדלים בקרקע שלו חייבים בביכורים (ביכורים שם מ"ב. רמב"ם שם ה"י).

¹⁹ שאין מביאין "לא מתמרים שבהרים ולא מפירות שבעמקים" (מקומות שבהערה 17).

²⁰ פרש"י פרשתנו כו, יא. וראה גם רמב"ם שם פ"ד ה"ג.

²¹ ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 356 ואילך.

²² כך נקראת בכל החומשים שראיתי (ולא כי תבוא), ועד לדרושי רבותינו נשיאינו דפרשה זו בהתחלתם. ובטור או"ח ס"ו ס"ט תכח: כי תבוא. וברמב"ם "סדר תפלות כל השנה" בסופו: והי' כי תבוא. ואכ"מ.

²³ ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 57 ואילך. ועוד.

²⁴ שהרי "כי תבוא אל הארץ גו" הוא לא הציווי על הכניסה לארץ וכיבוש וחלוקת

הארץ, ונאמר בפרשיות שלפני זה.

²⁵ חינוך מצוה עב. מצוה תרו.

²⁶ פרשתנו כו, ב.

²⁷ פרש"י שם, ג.

ועבור כל חסדיו ("חסדי המקום"²⁸) – "וענית ואמרת לפני ה' אלקיך"²⁹,
"יספר חסדיו יתברך עלינו ועל כל עם ישראל דרך כלל"³⁰.

הרגש ההודאה להקב"ה עבור חסדיו ואמירת התודה ונתינת שבח והודאה לה' עליהם, הוא ענין כללי בחיי היהודי, החל "מיד כשניעור משנתו"³¹ ע"י הכרה והצהרה "מודה אני לפניך . . . שהחזרת בי נשמת"³² . וזהו היסוד, השער הראשון לעבודת השם שלו, והמשכה הוא בברכות ותפלות (ע"ד "נודה לך . . . על חיינו המסורים בידך . . . ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובוקר וצהרים"³³), ו"ברכות הנהנין" השונות והרבות שיהודי מברך ומודה להקב"ה במשך כל היום, ובכל יום, עבור כל טובה והנאה שנהנה, כולל – ועיקר – ברכת המזון (שהיא מן התורה³⁴) – "הזן את העולם כולו בטובו בחן ובחסד וברחמים כו"³⁵.

יתירה מזה: אפילו בין אומות העולם, המאמינים ומכירים שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו – ישנה ההנהגה להודות להקב"ה עבור כלכלתם וכיו"ב.

זה מודגש עוד יותר ע"פ תורת הבעש"ט הידועה (נתבארה בפרטיות ע"י אדמו"ר הזקן³⁶), שבריאת כל העולם מתחדשת בכל יום ויום ובכל רגע ורגע. שזהו חסד בלתי מוגבל של הקב"ה בורא העולם לכל נברא – שמשפיע על הנברא ומביאו להכרה והרגש עמוק, שהוא וכל הסובב אותו תלויים לגמרי בחסד התמידי של הקב"ה³⁷.

אבל במצות ביכורים מוצאים אנו חידוש – ביטוי עמוק וכולל יותר של הכרה והודאה להקב"ה³⁸: יהודי מבטא את רגשי תודתו להקב"ה עבור

²⁸ פרש"י שם, ה.

²⁹ פרשתנו שם.

³⁰ חנוך מצוה תרו. וראה גם סהמ"צ להרמב"ם מ"ע קלב.

³¹ ל' אדה"ז בשו"ע או"ח מהדו"ב ס"א ס"ו. סידור אדה"ז לפני "מודה אני". ועוד.

³² סדר היום בתחלתו – הובא בבאה"ט או"ח ס"א סק"ה. שו"ע אדה"ז שם.

מהדו"ק שם ס"ה.

³³ תפלת העמידה בברכת מודים.

³⁴ ברכות מח, ב. רמב"ם הל' ברכות רפ"א.

³⁵ נוסח ברכה ראשונה דבהמ"ז.

³⁶ בשער היחוד והאמונה בתחלתו.

³⁷ ראה בכ"ז גם מכתב ח"י אלול ש.ז. (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 515 ואילך).

³⁸ בהבא להלן, ראה גם מכתב מוצש"ק פ' תבוא, כ"א אלול ש.ז. (סה"ש שם ע' 521 ואילך).

חסדיו לא רק בדיבור, אלא מבטא זאת באופן חזק יותר – במעשים: הוא לוקח "מראשית כל פרי האדמה", ומביא זאת לבית המקדש, "תביא בית ה' אלקיך"³⁹, "אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם"²⁶, ומניחם לפני הקב"ה, "והנחתו לפני ה' אלקיך"⁴⁰.

ודבר זה מבטא את ההכרה המלאה ש"לה' הארץ ומלואה"⁴¹, שהכל שייך להקב"ה: היהודי אינו מסתפק בהכרה שכל רכושו בא לו בחסדי ה' וברכתו ית' – אלא הוא מראה בהבאת הביכורים שגם לאחר קבלת שפע הפירות שייכים הפירות (וכל נכסיו) עדיין להקב"ה (כיון ש"לה' הארץ ומלואה"), ולכן הוא מביא את "ראשית כל פרי האדמה" (הראשונים והמובחרים) "לפני ה' אלקיך", זה נשאר ברשות הקב"ה⁴².

ופעולת הבאת הביכורים "לפני ה' אלקיך" (באופן שזה נשאר שם) חודרת בעומק יותר באדם המביא הביכורים – שיכיר עוד יותר, יפנים ועד שירגיש – שכולו וכל הנמצא ברשותו שייך "לפני ה' אלקיך" – כיון שע"י הבאת ביכורים (במעשה בפועל) מתבטאת ההכרה לא רק במחשבה ודיבור שלו (כבנתינת שבח והודאה בברכת המזון וכיו"ב), אלא גם במעשה שלו; זה חודר בכל מציאותו כל "לבושיו", עד שהפעולה והמעשה חודר לעומק יותר גם בדיבורו – "וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", שאומר זאת בקול רם ("וענית ל' הרמת קול"⁴³) ובשמחה⁴⁴, ומחשבתו וכוונתו בזה⁴⁵.

ג. ויש לומר הביאור בזה³⁸:

³⁹ משפטים כג, יט. תשא לד, כו.

⁴⁰ פרשתנו כו, י.

⁴¹ תהלים כד, א.

⁴² שנעשים כקדשי מקדש וניתנים לכהנים (ראה ביכורים פ"ג מ"ב. רמב"ם הל' ביכורים רפ"ג. וראה גם רמב"ם שם פ"ב הי"ט. ועוד).

⁴³ פרש"י פרשתנו כו, ה. מסוטה לב, ב.

⁴⁴ ספרי ופרש"י שם, יא. פסחים לו, ב. רמב"ם שם פ"ד הי"ג.

⁴⁵ ראה חינוך שבהערה 30: האדם מעורר מחשבותיו ומצייר בלבבו האמת בכח דברי פיו, על כן בהיטיב אליו השם ברוך הוא ובברכו אותו. . . ראוי לנו לעורר לבנו בדברי פיהו ולחשוב כי הכל הגיע אליו מאת אדון העולם כו'.

חז"ל אומרים⁴⁶ שבנ"י נקראים "ביכורים", כמ"ש⁴⁷ "כביכורה בתאנה בראשיתה ראיתי אבותיכם", ו"קדש ישראל לה' ראשית תבואתה"⁴⁸, כי כשם ש"ביכורים" (מלשון בכור) הם "ראשית פרי האדמה", ו"קדמו ביכורים לכל"⁴⁹ – כך בני"ה הם "ראשית" העולם⁵⁰ – לפני ולמעלה מכל מה שנברא – "מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר"⁵¹. וכמאחז"ל⁵² עה"פ⁵³ "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", שהעולם נברא "בשביל ישראל שנקראו"⁴⁸ ראשית תבואתה".

וזה שייך לא רק לכללות נשמות ישראל למעלה או כללות עם ישראל למטה, אלא לכאן"א פרטי מישראל למטה, אנשים נשים וטף, כמאחז"ל⁵⁴ : "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם", כל יהודי צריך לומר שהעולם נברא בשבילו.

וכשם שאת הביכורים בפשטות צריכים להביא לירושלים ולהניח בבית המקדש, "לפני ה' אלקיך" – כמו"כ הוא בנוגע לבנ"י: בהיותם ה"ביכורים" של העולם, הרי ה"מקום" האמיתי דבנ"י, דכאו"א מישראל, הוא "לפני ה' אלקיך", בבית המקדש. כיון שהמציאות העיקרית והאמיתית של יהודי (גם כנשמה בגוף למטה) היא נשמתו האלקית,⁵⁵ שהיא "חלק אלוהי ממעל ממש"⁵⁶, עד – בלשון הידוע⁵⁷ – "ישראל

⁽⁴⁶⁾ זח"ג רנג, א (ברע"מ). וראה זח"ב קכא, רע"א. – הובאו ונת' באוה"ת פרשתנו ע' תתרגל ואילך. שם ע' תתרגל ואילך. וראה סה"מ תרנ"ד ע' רפד ואילך. וראה גם אסת"ר פ"ט, ב.

⁽⁴⁷⁾ הושע ט, י.

⁽⁴⁸⁾ ירמ' ב, ג.

⁽⁴⁹⁾ תרומות פ"ג מ"ז (וברע"ב שם בפירוש הא').

⁽⁵⁰⁾ ראה ד"ה קדש ישראל לה' בלקו"ת פינחס עט, סע"ב ואילך. אוה"ת פינחס ס"ע א'רג ואילך. שם ע' א'ריב ואילך. סה"מ תר"ל ע' רה ואילך. המשך תרס"ו ע' תקח ואילך.

⁽⁵¹⁾ ב"ר פ"א, ד. וראה תדא"ר פ"ד.

⁽⁵²⁾ פרש"י ר"פ בראשית. וראה גם תנחומא (באבער) בראשית ג. ויק"ר פל"ו, ד.

⁽⁵³⁾ בראשית א, א.

⁽⁵⁴⁾ משנה סנהדרין לז, סע"א. וראה פיה"מ להרמב"ם בהקדמתו ד"ה דע כי הקדמונים חקרו.

⁽⁵⁵⁾ ראה תניא רפ"ב. שעהיה"א פ"ו (פ, סע"ב). רדב"ז לרמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ד.

⁽⁵⁶⁾ תניא רפ"ב.

⁽⁵⁷⁾ ראה זח"ג עג, א.

וקוב"ה כולא חד", ולכן, כאו"א מישראל, בכל מצב שנמצא, קשור ומחובר עם הקב"ה, ולכן צריך הוא להמצא (גם בגלוי) "לפני ה' אלקיך",

"לפני" – הן בפירושו הפשוט: לפני – בסמיכות להקב"ה, והן בפירושו הפנימי: מלשון פנימיות⁵⁸ – בפנימיות "ה' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד". כי הגם שכל העולם נברא ע"י הקב"ה, אך העולם נברא רק כאמצעי "בשביל ישראל שנקראו ראשית", ובמילא אין הוא מתקרב ואין הוא מגיע לפנימיות ("לפני") הרצון והכוונה דהוי' אלקיך; משא"כ ישראל הם "ביכורים" ("ראשית") – התכלית היא **בהם גופא**,⁵⁹ וכל שאר הדברים נבראו "בשביל ישראל", כיון ש"ישראל וקוב"ה כולא חד", ולכן קשורים הם עם "**לפני** (הפנימיות ד) הוי' אלקיך"⁶⁰,

וכפי ש"הוי'" (מלשון מהוה⁶¹) נעשה "אלקיך" (לשון יחיד, לא אלקיכם), "כחך וחיותך"⁶² – כיון שכל יהודי – גם כפי שנמצא כנשמה בגוף למטה (שנתהוה משם הוי' כפי שמתלבש באלקיך, כחך וחיותך) – הוא בדרגת ביכורים, כנ"ל ש"כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם", ואין מחלקים בזה בין יהודי אחד לאחר, אלא "כל אחד ואחד" ממש – אפילו כזה שנמצא בדרגא נחותה (בחיצוניות) "חייב לומר בשבילי נברא העולם".

ומזה מובן ג"כ, שזה שיהודי הוא "לפני ה' אלקיך" צריך לחדור בכל חיי היהודי בכלל, וגם בפרט. יהודי צריך להרגיש איך **שכל פרט** בחייו הוא ענין של "ביכורים" להקב"ה: לא רק כאשר הוא עוסק בענינים אלקיים, לימוד התורה וקיום המצוות, אלא אפילו כאשר הוא מתעסק בעניני חולין דפרנסה וכדומה – הרי כיון שהם דברי הרשות של **יהודי**,

⁵⁸ להעיר מתו"א משפטים עה, ג. תו"ח שם תט, רע"א. ועוד.

⁵⁹ ראה לקו"ש ח"ב ע' 604. ח"ה ע' 246. ח"ו ס"ע 235 ואילך. ח"י ע' 25.

– וגם הענין ש"אני נבראתי לשמש את קוני" (משנה ובריייתא סוף קידושין), הנה מכיון שישראל וקוב"ה כולא חד, הרי זה גופא מה שנבראו לשמש את קונם, זהו המציאות שלהם (וראה לקו"ש ח"ה שם ובהערה 40). וראה (יתירה מזה) לקו"ש חכ"ד ע' 163 הערה 44.

⁶⁰ ועוד יש לומר: "לפני הוי' אלקיך" – למעלה מהוי' אלקיך (ע"ד הפירוש ב"לפני הוי' תטהרו" (אחרי טז, ל) – אוה"ת דרושים ליוהכ"פ ע' ב'קלט), שהרי ישראל וקוב"ה כולא חד, למעלה משם הוי' (מלשון מהוה) ואלקיך (שם אלקים).

⁶¹ זח"ג רנז, סע"ב. פרדס שער א (שער עשר ולא תשע) פ"ט. שעהיוה"א רפ"ד.

⁶² ראה לקו"ת במדבר טו, רע"ד. שלח מ, ג. אוה"ת יתרו ע' תתצט ואילך. לקו"ש ח"ח ע' 191.

שייכים גם הם לענין **הביכורים**, ובמילא צריכים הם להיות חדורים בהתנשאות והקדושה המלאה והנעלית ביותר⁶³, כמתאים לענין שנעשה "לפני הוי' אלקיך".

ואפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה אחד ויחיד, שנראה חסר חשיבות ביחס לשאר מחשבותיו, דיבוריו ומעשיו – הרי בהיותם מחשבה, דיבור או מעשה של יהודי, ה"ז חלק מ"ביכורים" ששייכים לבית המקדש, "לפני הוי' אלקיך"!

וההסברה בזה היא, כנ"ל: כיון שזהו חלק מחיי היהודי – שיהודי הוא "כולא חד" עם הקב"ה, ואין הוא אמצעי לדבר אחר, אלא הכוונה והתכלית היא בו גופא – הרי מובן, שכן הוא גם בנוגע לפרטי חייו, שכל פרט שיהודי עושה, כל מחשבה דיבור או מעשה שלו, ובכל רגע בזמן ונקודה במקום שבו הוא נמצא – אפילו אחד ויחיד ופעוט⁶⁴ (לפי ערך) – הוא חלק מ"ביכורים" שנמצאים "לפני ה' אלקיך" ב"בית המקדש" ("מקדש אד' כוננו ידך"⁶⁵), וגם ברגע זה ובמקום זה (אפילו אם זהו רק דבר ארעי) יש עליו חיוב לומר "בשבילי נברא (כל) העולם", כיון שכל הענינים נבראו בשביל עבודתו של יהודי (במחשבה, דיבור או מעשה) בזמן ומקום מסויים זה דוקא – כידוע ש"מה' מצעדי גבר **כוננו**"⁶⁶ (ע"ד "מקדש אד' **כוננו** ידך"), [עד שיש ליהודי כח והבעה "בית'ות לפעול שינוי וחידוש בזמן ובמקום – "ישראל דקדשינהו לזמנים"⁶⁷, ועד"ז בנוגע לקידוש המקום (ע"י בנין ביהכנ"ס וכיו"ב)].

ד. עפ"ז מובן החידוש דמצות ביכורים לגבי שאר האופנים בהודאה ושבח לה':

⁶³ ראה גם לקו"ש חכ"ד ע' 662. וש"נ.
⁶⁴ עפ"ז יומתק הדין (פאה רפ"א. ביכורים פ"ב מ"ג) שביכורים אין להם שיעור (מן התורה)*, "אפילו אשכול אחד ואפילו גרוגרת אחת" (ספרי פרשתנו כו, ב.).
*** רמב"ם הל' ביכורים פ"ב הי"ז. – ויש סוברים שעיקר ביכורים אף מדבריהם אין לו שיעור (ראה אנציקלופדי תלמודית בערכו (כרך ג ע' שה), וש"נ).**

⁶⁵ בשלח טו, יז.
⁶⁶ תהלים לז, כג. וראה "היום יום" י תמוז. ג אלול. יד חשון. ספר השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 529 ואילך. וש"נ. וראה "היום יום" ח"י אלול תורת הבעש"ט בש"פ תבוא תרנ"ב עה"פ והי' כי תבוא גו'.
⁶⁷ ברכות מט, א.

הענין הפנימי ד"ביכורים", שמגלים איך המציאות האמיתית דבני היא דבר אחד עם הקב"ה, ולכן כל פרטיהם הם "לפני ה' אלקיך" – משתקף בקיום מצות ביכורים בפשטות (ע"י בני"), שאי"ז רק הודאה בדיבור, אלא גם במעשה – שמביאים את הפירות הגשמיים "לפני ה' אלקיך" והם נשארים ברשותו של הקב"ה, הפירות הגשמיים נהפכים לקדושה⁶⁸, וזה חודר במציאותו של היהודי המביא את הביכורים, במחשבה דיבור ומעשה שלו – שהוא (היהודי) נעשה ה"אומר" (המקור) שאומר ומזמר את שבחו של הקב"ה – "וענית ואמרת לפני הוי' אלקיך", וכל הסובבים, כולל ה"כהן אשר יהי' בימים ההם"⁶⁹, וגם הקב"ה בעצמו כביכול, עומדים ומקשיבים למה שהוא אומר,

לא רק כהיחס של בורא ונברא שהנברא מודה לה' על השפעת החיות והחסד, אבל הבורא והנברא נשארים שני דברים נפרדים, כנ"ל.

ע"י קיום מצות ביכורים, מגלים למטה בעוה"ז התחתון, איך שבני (בהיותם נשמות בגופים) הם "ביכורים" ("ראשית") דכל העולם, שבשבילם נברא כל העולם.

ה. מזה מובן ענין כללי במצות ביכורים שמקשר אותה עם כללות התומ"צ:

ביכורים מגלים את התכלית דקיום כל התורה ומצוות – שאצל יהודי, גם כפי שהוא נמצא נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, יורגש בגלוי שהוא "ביכורים" ("ראשית" של כל העולם) – בהיותו דבר אחד עם הקב"ה, "לפני הוי' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד".

ו. יתירה מזה ובעומק יותר:

זה שבני"ה הם "ביכורים" – "מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר" – הוא אפילו לגבי תורה. ואע"פ ש"בראשית" – "ב' ראשית", "בשביל התורה שנקראת⁷⁰ ראשית דרכו ובשביל ישראל שנקראו ראשית תבואתה"⁷¹, "שני דברים קדמו לעולם תורה וישראל, ואיני יודע איזה

⁶⁸ ראה בהנסמן בהערה 42.

⁶⁹ פרשתנו כו, ג.

⁷⁰ משלי ח, כב.

⁷¹ פרש"י שבהערה 52. וראה גם תנחומא (באבער) בראשית ה.

מהם קודם" – הרי "כשהוא אומר צו את בני ישראל דבר אל בני ישראל אומר אני ישראל קדמו"⁷², כיון ש"כל התורה היא ציוויים לישראל"⁷³.

אמנם אין הפירוש בזה, שלִישראל, כפי שהם קדמו ולמעלה מהתורה, אין שום שייכות עם התורה ח"ו – כמובן מזה גופא **שהתיבה האחת**, "בראשית", כוללת "ב' ראשית", תורה וישראל. כלומר, שאע"פ שבגלוי תורה וישראל הם שני דברים, אבל באמת ובעצם הם דבר **אחד**: בנ"י קשורים עם תורה ("הם חיינו ואורך ימינו"⁷⁴), ותורה קשורה עם בנ"י ("כל התורה היא ציוויים לישראל").

והפירוש בזה ש"ישראל קדמו" לתורה הוא – **ע"ד** סיבה ומסובב כביכול: תורה ניתנה בשביל בנ"י (ציוויים לישראל), ולכן⁷⁵ פקו"נ דוחה כל התורה כולה⁷⁶, ולא להיפך. קיום התורה אינו שייך ללא בנ"י, צריכים את בנ"י שיקבלו ויקיימו את התורה (שהיא "מורשה קהלת יעקב"⁷⁷). משא"כ קיום ישראל שייך אפילו אם אדם עובר על תומ"צ ח"ו – כמאחז"⁷⁸ "אע"פ שחטא ישראל הוא", כיון שבנ"י הם למעלה מהתורה [כפי שזה מתבטא בגלוי בענין התשובה, שאפילו מי שעבר ר"ל על התורה, יכול לעשות תשובה, כיון שנשמתו מגיעה מ"מקום" שהוא למעלה מהתורה (כידוע⁷⁹ בענין "שאלו לתורה כו' שאלו להקב"ה כו' אמר יעשה תשובה ויתכפר לו"⁸⁰)].

אבל כיון שהתורה באה ביחד עם ישראל ("ב' ראשית") – אלא שבזה גופא – "ישראל קדמו"⁸¹ – הרי מובן, שעצם מציאותם של ישראל

(43) ⁷² ראה תדא"ר פי"ד (וראה ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 725 שוה"ג להערה).

⁷³ סה"ש תש"ה ע' 121. וראה גם סה"מ ה'ש"ת ע' 61.

⁷⁴ נוסח ברכת אהבת עולם דתפלת ערבית – ע"פ ל' הכתוב (נצבים ל, כ) "כי הוא חי"ך ואורך ימ"ך".

⁷⁵ ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 129 הע' 61.

⁷⁶ ראה יומא פב, א. כתובות יט, א.

⁷⁷ ברכה לג, ד.

⁷⁸ סנהדרין מד, א.

⁷⁹ ראה סה"מ תרכ"ט ע' שלח ואילך. תש"ה ע' 124 ואילך. ובכ"מ.

⁸⁰ יל"ש תהלים רמז תשב. ועוד.

⁸¹ ועפ"ז אולי יש לומר הפירוש בהקס"ד במדרש ("שני דברים קדמו לעולם תורה וישראל) ואיני יודע איזה מהם קודם" (אף שאומר אח"כ "כשהוא אומר צו את בני ישראל. . . אומר אני ישראל קדמו") – שכן הוא גם לפי המסקנא (ש"איני יודע איזה מהם קודם"), כי ישראל ותורה חד הם, אלא שבחד גופא ישראל קדמו.

קשורה לתורה [כיון שבנ"י קשורים בעצם עם הקב"ה, ולכן גם עם – חכמתו ורצונו ית'⁸² (תורה, שאורייתא וקוב"ה כולא חד⁸³)], ולכן מציאותם של ישראל עצמם (בהיותם חד עם קוב"ה) מביאה את היהודי לקיום התורה בפועל ובגלוי, כפס"ד הרמב"ם⁸⁴ שהרצון הפנימי של יהודי (אפילו במצב שיצרו תקפו) הוא תמיד לקיים את רצון ה' ("רוצה להיות מישראל ורוצה הוא לעשות כל המצות ולהתרחק מן העבירות").

אלא שע"ד הרגיל – ענין זה גופא (שישראל קדמו לתורה) מתגלה בפועל ע"י תורה, כי לפי סדר העבודה ע"ד הרגיל לכתחילה (מצד "אדם ישר הולך") צריך יהודי ללמוד תורה ולקיים מצוותי, ועי"ז מתגלית מעלתו של יהודי; אבל גם לולא זה שייך שיהי' גילוי העצם דבנ"י כפי שהם למעלה מהתורה (כפי שזה מתבטא בעבודת התשובה, כנ"ל). והביאור בזה:

בנוגע להלשון⁵⁷ "תלת קשרין"⁸⁵ אינו מתקשרן דא בדא, קוב"ה אורייתא וישראל", ידועה השאלה⁸⁶: שלשה דברים מתקשרים באמצעות שני קשרים. מהו הלשון "תלת קשרין"? ואחד הביאורים בזה⁸⁷: נוסף על הקשר דישראל עם קוב"ה שנעשה ע"י אורייתא, ישנו גם קשר שלישי בין ישראל וקוב"ה – כפי שישראל הם למעלה מאורייתא, ואדרבה – הם מחברים את התורה עם קוב"ה⁸⁸ (שלמעלה מהתורה).

ועוד י"ל: בעבודה יש ב' סדרים, לפעמים תורה קודם לישראל ולפעמים ישראל קודם לתורה (כדלקמן בפנים), ולכן "איני יודע איזה מהם קודם" בסדר **העבודה בפועל**. אבל לפי שני האופנים הרי "ישראל קדמו" בשרשם למעלה.

⁸² ראה תניא פ"ד.

⁸³ (תניא פ"ד ורפכ"ג בשם הזהר. וראה הנסמן במאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' רפה. וראה זח"א כד, א. ח"ב ס, א. תקו"ז ת"ו (כא, ב). תכ"ב (סד, א). לקו"ת נצבים מו, א. ועוד.

⁸⁴ הל' גירושין ספ"ב.

⁸⁵ (צ"ע דבזהר פ' אחרי דע"ג ע"א לא נא' הל' תלת קשרין כ"א תלת דרגין אינון דמתקשרין כו'. אמנם בודאי נמצא באיזה מקום בזהר או בת"י בל' תלת קשרין, וכפה"נ כ"ק רבינו אדמו"ר זצוקללה"ה נ"ע אמר בכל פעם בל' תלת קשרין כו' שכן נד' הלשון בכל הדרושים" – סה"מ תרנ"ז ס"ע כח.

⁸⁶ סה"מ תרנ"ז שם.

⁸⁷ לקו"ש ח"ח ע' 408. ח"ט ע' 264. סה"מ מלוקט ח"ג ע' קנה.

⁸⁸ ראה לקו"ת שלח מז, רע"ג. סה"מ תש"ה ע' 123. וראה גם סה"מ מלוקט שם.

ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 725.

כלומר, בישראל ישנם שתי דרגות: (א) נשמות ישראל כפי שהן יורדות למטה בגוף בעולם הזה הגשמי, שבו הן "יש נברא ממש"⁸⁹, ובגלל העלם והסתר דהעולם, לא נראה בגלוי הקשר שלהם עם קוב"ה, ולכן צריכים לגלות זאת ע"י אורייתא – שגם בהיותה למטה "אורייתא וקוב"ה כולא חד"; (ב) ועי"ז (הקשר דישראל עם אורייתא) – מתגלה העצם דישראל, כפי ש"ישראל וקוב"ה כולא חד", כפי שהם קדמו ולמעלה מהתורה. ולכן יש בכחם של בני"י להשפיע ולחדש בתורה⁸⁸, עד שהם מחברים את התורה וקוב"ה שלמעלה מהתורה (כנ"ל).

ויש לומר, שכיון שבנ"י – גם כפי שהם נמצאים **למטה** – הם "ביכורים", "לפני ה' אלקיך" – הרי גם למטה ישנו העצם דבנ"י כפי שהם למעלה מהתורה [וזה מתבטא בגלוי בענין התשובה, כנ"ל].

וכמובן גם ממאחז"ל הנ"ל ש"כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם", שזה כולל (בפשטות) כאו"א מישראל, אפילו עם-הארץ⁹⁰, שאין לו שייכות גלוי' לתורה. [וכמרוז בלשון חז"ל: אפילו בהדרגא ד"נברא העולם" – שהיתה לפני מתן-תורה ולפני הציווי על **לימוד** התורה – הוא חייב לומר "בשבילי נברא העולם"].

ויש לומר שזה מתבטא בנוגע לפועל במוגע לתינוק וקטן בישראל (קודם שמתחיל לדבר ושייך ללימוד התורה בגלוי), ועד"ז קטן בידעות שעדיין אין לו שייכות גלוי' לתורה (שלא באשמתו ח"ו, אלא תינוק שנשבה לבין העכו"ם⁹¹) – שכיון שהקב"ה העמידו במצב זה ואין הוא אשם בכך, לכן אע"פ שעדיין אין לו שייכות גלוי' לתורה, ה"ה ג"כ נמצא בדרגת "ביכורים", ששייך ל"לפני ה' אלקיך", שקדמו ולמעלה מכל עניני העולם, ואפילו קדמו לתורה, וכל הענינים נבראו "בשבילו".

כלומר, שבעבודת השם בפועל ישנם שני אופנים: (א) ע"ד הרגיל נעשה הקשר דישראל וקוב"ה ע"י אורייתא⁹², ולכן "תלמוד תורה כנגד

⁸⁹ (סה"מ תש"ה שם).

⁹⁰ ראה תו"כ ופרש"י עה"פ קדושים כ, ב (ד"ה עם הארץ): "עם שבגיננו נבראת הארץ".

⁹¹ ראה רמב"ם הל' ממרים פ"ג ה"ג.

⁹² וי"ל שעל דרגא זו אחז"ל (חולין צב, א) "עלין שבה אלו עמי הארץ". דאלמלא עליא לא מתקיימין אתכליא". ועפ"ז מובן שאין זו סתירה למאחז"ל הנ"ל ש"כל אחד ואחד חייב לומר כו", שכולל בפשטות גם ע"ה.

כולם"⁹³, וישנו חיוב תמידי על כאו"א מישראל ללמוד תורה בכל רגע פנוי⁹⁴, כיון שבזה תלוי קיומו ומציאותו. (ב) אבל כאשר מדובר אודות אדם שנמצא במצב – שלא באשמתו – שעדיין אין לו שייכות גלוי' לתורה – אצלו נמצא ענין ה"ביכורים", שבשבילו נברא הכל. ואדרבה – זה גופא מביא אותו לתורה, כנ"ל.

ז. ויש לומר שענין כללי זה במצות ביכורים (גילוי מעלתם של ישראל – "ביכורים" – גם בעוה"ז הגשמי, עד למעלתם שקדמו לתורה) מתבטא גם ב"מקרא ביכורים", הפרשה שאומר מביא הביכורים: "וענית ואמרת לפני ה' אלקיך, ארמי אובד אבי וירד מצרימה גו' ויוציאנו ה' ממצרים גו' ויתן לנו את הארץ הזאת גו'"⁹⁵ – שאלו (ירידת יעקב למצרים ויציאת מצרים והכניסה לארץ ישראל) הם ענינים כלליים הקשורים עם כל בני"בכל הדורות"⁹⁶.

תוכן הקריאה הוא, שלמרות ש"ארמי אובד אבי", ויעקב נמצא אצל לבן, ו"לבן ביקש לעקור את הכל כשרדף אחר יעקב כו"⁹⁷, ולאח"ז ("ועוד אחרים באו עלינו לכלותינו"⁹⁷) "וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט" ("בשבעים נפש"⁹⁷) – שכל זה הי' לפני מתן תורה – הרי לא רק שזה לא פגע ביעקב ובבני ח"ו, אלא אדרבה: "ויהי שם לגוי גדול עצום ורב"²⁹, הן בכמות והן באיכות,

[החל עוד בזמן יעקב, שזכה ש"מטתו שלימה"⁹⁸, עד שכאשר הי' ליעקב חשש בזה, "אמרו לו בניו: שמע ישראל (ישראל סבא) ה' אלקינו ה' אחד, כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד, באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"⁹⁹ – שגם בהיותם במצרים, "אין בלבנו אלא אחד" – שלימות האחדות עם הקב"ה, "לפני ה' אלקיך";]

⁹³ פאה פ"א מ"א.

⁹⁴ סנהדרין צט, א.

⁹⁵ פרשתנו כו, ה ואילך.

⁹⁶ כמאחז"ל בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים

(משנה פסחים קטז, ב).

⁹⁷ פרש"י עה"פ.

⁹⁸ ויק"ר פל"ו, ה. פרש"י יחי מז, לא. וראה פסחים נו, א. ועוד.

⁹⁹ פסחים שם.

וגם לאח"ז – אע"פ ש"וירעו אותנו המצרים וגו'"¹⁰⁰, במיצרים וגבולים¹⁰¹ דעולם, הרי "ויוציאנו ה' ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטוי' ובמורא גדול ובאותות ובמופתים", עד "ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש"¹⁰² – שבחר בבני"כ" ביכורים" דכל העולם¹⁰³; ולכן מביאים בני" – מדה כנגד מדה¹⁰⁴ – "ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה' והנחתו לפני ה' אלקיך"⁴⁰.

שענין זה מגלה איך שבני" – גם לפני מתן-תורה, לפני שקבלו שייכות גלו' לתורה למטה¹⁰⁵ – הם בדרגת "ביכורים", שקדמו לכל דבר, אפילו לתורה, וזה מתבטא בגלוי עי"ז ש"יהי שם לגוי גדול עצום ורב", ואח"כ "ויוציאנו ה' ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטוי' ובמורא גדול ובאותות ובמופתים", עד ש"ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש".

ח. עפ"ז יומתק גם הדין בביכורים, ש"הביכורים טעונין כלי"¹⁰⁶, כמ"ש²⁶ "ושמת בטנא", ובזה גופא הדין הוא, ש"הביאים בכלי מתכות [כמנהג העשירים ש"מביאים ביכוריהם בקלתות של כסף ושל זהב"¹⁰⁷] נוטל הכהן הביכורים וחוזר הכלי לבעליו, ואם הביאים בכלי ערבה וחלף וכיוצא בהן [כמנהג העניים¹⁰⁷] הרי הביכורים והסלים לכהנים¹⁰⁸:

שלימות¹⁰⁹ הגילוי דמעלתן של ישראל בבחי' "ביכורים" היא בזה, שגם כפי שהם נמצאים ב"כלי", נשמה בכלי הגוף (מוגבל), עד אפילו בכלי עני (אין עני אלא בדעת¹¹⁰), ניכר שם איך שהם "ביכורים". ואדרבה:

⁽¹⁰⁰⁾ פרשתנו שם, ו.

⁽¹⁰¹⁾ ראה תו"א וארא נז, ב ואילך. בשלח סד, א-ב. יתרו עא, ג ואילך. ובכ"מ.

⁽¹⁰²⁾ פרשתנו שם, ח-ט.

⁽¹⁰³⁾ ועפ"ז יומתק המשך הכתובים שלאחרי זה (שם, יח-יט) – "וה' האמירך (מלשון חשיבות, אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם – ברכות ו, א) להיות לו לעם סגולה גו', ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה". וכן להלן כח, א.

⁽¹⁰⁴⁾ ראה סוטה ח, ב. ט, ב. וש"נ. ועוד.

⁽¹⁰⁵⁾ דאף שהאבות קיימו כל התורה כולה עד שלא ניתנה (ראה יומא כח, ב. קידושין פב, א), ה' זה ברוחניות ולא פעל זיכור בחפצא הגשמית של העולם (ראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 212 ואילך. וש"נ).

⁽¹⁰⁶⁾ ל' הרמב"ם הל' ביכורים פ"ג ה"ז, מספרי פרשתנו כו, ב.

⁽¹⁰⁷⁾ ביכורים פ"ג מ"ח.

⁽¹⁰⁸⁾ רמב"ם שם ה"ח.

⁽¹⁰⁹⁾ בהבא להלן, ראה בארוכה לקו"ש חכ"ט ע' 145 ואילך.

⁽¹¹⁰⁾ ראה נדרים מא, א.

"הביכורים טעונים כלי" – הביכורים באים "לפני ה' אלקיך" דוקא על ידי כלי.

עד שדוקא כלי שעשו מדברים הכי פשוטים (מעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו) מתאחד עם הביכורים, באופן ש"הביכורים והסלים לכהנים", שגם הכלי עצמו נעשה בדרגת "לפני ה' אלקיך".

ויתירה מזה: עי"ז נפעל שיהי' "ושמת **בטנא**", טנא ר"ת טעמים נקודות אותיות¹¹¹ – שתהי' שלימות התורה, נוסף על אותיות ונקודות התורה – גם טעמי התורה, ובאופן ד"ושמת" את ה"ביכורים" – שיהודי "מונח" בפנימיות ב(טעמים נקודות אותיות ה)תורה.

ט. ע"פ הנ"ל תובן (בעומק יותר) השייכות דמצות ביכורים עם המשך הפרשה אודות הברית על כללות התומ"צ [נוסף על האמור לעיל (ס"ה), שביכורים מבטאים את התוכן דכל התומ"צ]:

"ביכורים" – המעלה העצמית דישראל (שקדמו לתורה) – הוא ההתחלה והיסוד דכל התורה והמצוות; כיון ש"ישראל וקוב"ה כולא חד", עושה הקב"ה (לכתחילה) כריתת ברית עם בני" שמהאחדת את הקב"ה עם בני" (כהאחדות דשני חלקי הברית), באופן גלוי גם למטה, וזה מתבטא בפועל ובגלוי עי"ז ש"ושמרתם את דברי הברית הזאת", בני" מקבלים על עצמם ומקיימים את התורה ומצוות של הקב"ה, "היום הזה ה' אלקיך מצוך לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם **בכל לבבך ובכל נפשך**" (באופן שחוזר בהם לגמרי), כך שרואים בגלוי בעולם איך ש"וה' האמירך היום להיות לו לעם סגולה גו' ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת"¹¹².

י. ובזה תובן גם – בפרטיות יותר – השייכות דביכורים לדרשת רש"י עה"פ "היום הזה ה'א מצוך" – "בכל יום יהיו בעיניך חדשים כאילו בו ביום נצטוית עליהם"¹¹³:

כמדובר לעיל (ס"ג), שכיון שתכלית בני" – בהיותם "ביכורים" – היא בהם עצמם, והכל נברא **עבורם**, מובן לכן שכל פרט בחיי יהודי (אפילו כזה שאין לו עדיין שייכות גלוי' לתורה) – כל רגע בזמן, כל נקודה

¹¹¹ מגלה עמוקות אופן גג. או"ת להה"מ פרשתנו (נו, ב). וראה גם ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 694.

¹¹² פרשתנו כו, יח"ט.

¹¹³ כנ"ל ס"א.

במקום, כל מחשבה דיבור או מעשה יחיד, יש לו תכלית בו עצמו (ואינו אמצעי לדבר אחר), כלומר, שזהו דבר חדש לגמרי (מצד התכלית שיש בפרט זה עצמו), עליו חל החיוב לומר "בשבילי" (בשביל פרט זה) נברא העולם", דהיינו, שכל עניני העולם, כל הרגעים בזמן וכו' נכללים ברגע אחד זה.

ומזה מובן, שהכח לפעול ש"בכל יום יהיו (תומ"צ) בעיניך **חדשים**" (אע"פ שעשה עבודה זו גם לפני זה) – בא דוקא מבנ"י ("ביכורים"), כיון שבנוגע לכל עניני העולם – כיון שאין הם תכלית לעצמם, אלא אמצעי לדבר אחר (בשביל ישראל ובשביל התורה), ייתכן שיום (ועאכו"כ רגע) בזמן יהי' המשך לעבודה דיום שלפנ"ז, או הכנה ואמצעי ליום שלאחרי זה;

דוקא בכחם של בנ"י לפעול ש"בכל יום יהיו בעיניך **חדשים**", חידוש אמיתי [בדוגמת החידוש בכל יום ובכל רגע בהתהוות יש מאין ע"י הקב"ה עצמו¹¹⁴] ובכל יום, שזה כולל גם בכל רגע ורגע, באופן שהרגע החדש נעשה התחלה חדשה בעבודתו בתומ"צ שכולל את כל הרגעים עד סוף וסיום עבודתו.

בדוגמת מה שדוקא בנ"י יש בכחם לחדש בתורה עצמה (בהיותם קודמים לה), ועד גם – לפעול חידוש בלומד התורה עצמו, שנעשה כאדם חדש ממש (ע"י לימוד התורה שלו), ובכל יום ורגע – באופן חדש.

יא. ובזה יובן גם הביאור בשם הפרשה "תבוא":

אע"פ ש"תבוא (אל הארץ)" הוא הכנה והקדמה לקיום המצוות בכניסה לארץ ישראל – אבל בהיותה פעולה וסדר העבודה **דבנ"י**, יש בזה ("תבוא") גופא תכלית לעצמו (נוסף לכך שזוהי הקדמה להבא לאח"ז), שכולל (בפרט זה) את כל עניני העבודה.

וזוהו גם התוכן דתיבת "תבוא" עצמה: גם בתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוחז רק ב"תבוא" (עוד קודם שמקיים מצוה) – צריך הוא "להכנס" (תבוא) בזה **בפנימיות**¹¹⁵, בידעו שב"תבוא" גופא מתבטאת תכלית עבודתו ברגע זה, שכוללת – ונותנת רק את הכח – לעשות את

¹¹⁴ ראה סה"מ עטר"ת ע' תמד. ה'ש"ת ע' 117 ואילך.

¹¹⁵ ראה לקו"ש חי"ט ע' 245.

העבודה שלאחרי זה: "וירשתה וישבתה בה", והמצוה דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים, עד – כללות קיום הברית בהמשך הפרשה.

ולהוסיף, ששם הפרשה "תבוא"¹¹⁶ מרמז ש"תבוא" הוא באופן ודאי (אין המדובר כאן אודות הציווי להכנס לארץ ישראל) – וה"כי" מגלה את הסדר שבו זה יהי' – שזה דבר ודאי שיהי' "תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה", ובאופן ד"והי' כי תבוא" – אין והי' אלא מיד¹¹⁷, עד שמיד מקיימים את מצות ביכורים.

*

יב. לענין הנ"ל יש שייכות מיוחדת עם חודש אלול – הזמן דחשבון הנפש¹¹⁸ על השנה שעברה וההכנה לשנה הבאה:

חודש אלול – ר"ת "אני¹¹⁹ לדודי ודודי ליי¹²⁰" – הוא זמן שבו כאו"א מישראל מרגיש קרוב להקב"ה, וקירבה הקשורה עם אהבה וחובה, כמודגש בהביטוי "דודי"¹²¹. וכמשל הידוע של אדמו"ר הזקן¹²², שבחודש אלול הקב"ה הוא כ"מלך בשדה", "ואז רשאין (ויכולים)¹²³ כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שהוא צריך.

ובזה מודגש עוד יותר התוכן ד"ביכורים" – התאחדות בני" עם הקב"ה ומתוך קירוב ואהבה ("דודי") מצד היוקר של בני" אצל הקב"ה; ובנוסף לכך הרי אין בזה שום תנאים, שצריך להיות תלמיד חכם, לומד תורה או מקיים מצוות וכיו"ב, אלא "כל מי שרוצה" יכול לקבל את פניו והוא "מקבל את כולם בסבר פנים יפות". וענין זה מדגיש את המעלה העצמית דבני" – בהיותם "ראשית תבואתה" דהקב"ה – הרי הם

¹¹⁶ ראה לעיל הערה 22.

¹¹⁷ ספרי ריש פרשנו.

¹¹⁸ ראה סה"מ תרצ"ו ס"ע 141 ואילך. תרח"ץ ס"ע 10. סה"מ אידיש ע' 75. 129.

וראה לקוטי מהרי"ל הל' ימים הנוראים. ל"ת להאריז"ל עה"פ ובכתה גו' ירח ימים (תצא כא, יג). טווא"ח ר"ס תקפא. לקו"ת פ' ראה לב, א.

¹¹⁹ שה"ש ו, ג.

¹²⁰ אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. סדר היום (בסדר ר"ח אלול). הנסמן

בסה"מ מלוקט ח"ב ע' פב הערה 67.

¹²¹ ראה ב"ח לטור שבהערה 118.

¹²² לקו"ת שם.

¹²³ הוספת-ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר בסה"מ ה'ש"ת ע' 167.

מאוחדים עמו באהבה עמוקה (מבלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי ובחיצוניות).

וענין זה נמצא בהדגשה יתירה בכך ש"אני לדודי ודודי לי" (ר"ת אלול) מתחיל ב"אני" – עצם המהות של יהודי, כפי שהוא נמצא ב"אני" (המציאות) שלו, בכל מצב שהוא – הרי הוא נמשך ומתקשר מעצמו (באתערותא דלתתא) עם "דודי" (הקב"ה), וזה (ה"אני לדודי") דוקא מביא אח"כ גם את ה"דודי לי", הקשר והאהבה דהקב"ה לבני". וכמ"ש ¹²⁴ "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה "לאדם" העליון – "אני לדודי", ה"ז מביא אח"כ את ה"דודי לי" ד"לב האדם" העליון "לאדם" התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד ומצב ד"אני") לפעול זאת (עד גם לעורר את ה"דודי לי") – מבטא את כחו בהיותו "ביכורים" שנמצאים "לפני ה' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד"; ובכדי שלא יהי' זה "נהמא דכיסופא" ¹²⁵, ה"ז בא בגילוי עי"ז שיהודי נמצא למטה בעולם שמעלים ומסתיר על שייכותו הגלוי' עם הקב"ה, בכדי שהוא – ע"י עבודתו ("אני") – יגלה זאת.

ועד שזה מביא גם שלימות בקיום התומ"צ – כמרומז בחמשת הראשי תיבות ד"אלול" כנגד תורה עבודה וגמילות חסדים, תשובה וגאולה (כמדובר בשנים שעברו ¹²⁶) – כמרומז במלה "לב" ¹²⁷ (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם"), שהיא בגימטריא כ"ב בצירוף י', ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלות ע"י עשר כחות נפשו של יהודי, שע"ז נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי לי".

יג. ומזה ישנו לימוד לפועל – בנוגע לחשבון הנפש שכל אחד צריך לערוך בחודש אלול על העבודה דשנה שעברה, על מנת להשלים את החסר או את מה שלא נעשה בשלימות; וגם לערוך הכנות מתאימות לעבודת השנה הבאה:

¹²⁴ משלי כז, יט.

¹²⁵ ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, רע"ד.

¹²⁶ לקו"ש חכ"ט ע' 272 ואילך. וש"נ.

¹²⁷ ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף לב.

ובהתחשב בכך שכאן "מישראל הוא "ביכורים" שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלקיך" לבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בעיני החול שלו – לא רק בימי השבת והימים טובים, לא רק בחודש אלול וחודש תשרי (המרובה במועדות¹²⁸), אלא במשך כל השנה – מובן עד כמה צריך הוא להזהר בכל מה שהוא עושה.

ואפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן בזה כראוי, שגם מחשבה, דיבור או מעשה זה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלקיך – והכנה אשר יהי' בימים ההם משגיח על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתו, ייעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

ואם כן הוא בכל ימי השנה, הרי עאכ"כ שצריכה להיות האחריות והזהירות – ביחד עם הזכות – בעמדתו בחודש אלול, חודש החשבון דכל השנה שעברה, וחודש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים עשר הימים האחרונים דחודש אלול שהם כנגד י"ב החדשים, יום לחודש¹²⁹ – מובן עוד יותר, עד כמה צריכים לייקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש המתאים וההכנה לשנה הבאה!

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זו שנת תנש"א, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ר"ת תהא שנת נפלאות בכל. ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראי', אראנו), וחיבור שניהם יחד – הבן בחכמה וחכם בבינה, כמבואר בכ"מ¹³⁰.

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנ"ל, צריכים לדאוג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו, שגם הם יעשו את עבודתם בשלימות בחודש אלול, ובימי הסליחות, ואח"כ גם בחודש תשרי.

ועוד ועיקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל הזקוקים לזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה ("אכלו משמנים

¹²⁸ ראה ב"י או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

¹²⁹ ספר השיחות תש"ג ע' 177. 179.

¹³⁰ ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ע' עד ואילך. ועוד.

ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹³¹), ועד"ז בימים שבינתיים ובמשך כל חודש תשרי.

יד. בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש (ע"פ כל הסימנים):

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלמה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹³², כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות במיוחד הבקשה (בקול רם) "עד מתי"?...! שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

היות שה"וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה **בפועל** [כפי שה"ונצעק אל ה'"¹³³ בגלות מצרים "וישמע ה' את קולינו גו' ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת"], עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה"¹³⁴: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי' הקריאה בפועל, אלא **"טרם יקראו ואני אענה"**.

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאנו (שנדפס ומפורסם)¹³⁵, ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאז יש מצב ד"אני לדודי

¹³¹ נחמ"ח, י. וראה לקו"ש חי"ד ע' 369 ואילך.

¹³² ל" הכתוב – מיכה ז, טו.

¹³³ פרשתנו כו, ז.

¹³⁴ ישעי' סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

¹³⁵ שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז ע' קצו. ובכ"מ.

ודודי לי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה¹³⁶ – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי (לפעול שהקב"ה י)בטל את הגלות ולהביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

– ענין הגלות הרי אינו שייך לבנ"י כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו¹³⁷, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודתו של יהודי לגלות בעולם שהוא "ביכורים" לה', ו"ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי' "גאולה" (ע"י גילוי האל"ף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות¹³⁸), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקין בידו לעשות תשובה"¹³⁹ – אבל הקב"ה שלח את בנ"י לגלות ("לא ברצונו הלכנו לגלות" כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם"¹⁴⁰ רק בכדי להעלות את בנ"י למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" של יהודי יש בכחו לבטל את ההעלם והירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס את האל"ף – אלופו של עולם, לגלות בזה את – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"וענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק להקב"ה: אנא רחם והוצא כבר את בנ"י מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בנ"י, וכאו"א מישראל, הולכים – "תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשת וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו'",

"וענית ואמרת" – שיהי' תיכף ומיד ממש.

¹³⁶ אבות פ"ב מ"ד.

¹³⁷ ראה ברכות ג, סע"א.

¹³⁸ ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

¹³⁹ משנה סוף יומא.

¹⁴⁰ תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.